

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobce: **O. T.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Michalem Zahnášem
sídlem tř. Svobody 2, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 1191/40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2023, č. j. KUOK 111278/2023, ve věci
dodatečného povolení stavby,

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 4. 10. 2023, č. j. KUOK 111278/2023 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce advokáta Mgr. Michala Zahnáše, sídlem tř. Svobody 2, 779 00 Olomouc.

Odůvodnění:

1. Žalobce požádal Městský úřad Šternberk podle § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, o vydání dodečného povolení stavby oplocení části pozemku parc. č. X (orná půda) a oplocení pozemku parc. č. XA (zahrada), spojené s dokončením oplocení těchto pozemků parc. č. X a XA, vše v k. ú. a obci X. Stavební úřad však žádost rozhodnutím ze dne 19. 12. 2022, č. j. MEST 187704/2022 zamítl s odůvodněním, že Městský úřad Šternberk, odbor

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

životního prostředí jakožto dotčený orgán na úseku ochrany přírody a krajiny vydal dne 3. 10. 2022 pod č. j. MEST 151997/2022 nesouhlasné závazné stanovisko. Dále stavební úřad uvedl, že k předmětné stavbě vydal Městský úřad Šternberk, odbor stavební, jakožto dotčený orgán na úseku územního plánování závazné stanovisko ze dne 5. 12. 2022, č. j.: MEST 182075/2022, s tím, že záměr je z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování nepřipustný. Toto závazné stanovisko bylo vydáno poté, co stavební úřad umožnil účastníkům seznámit se s podklady, avšak ještě před vydáním rozhodnutí ve věci. Vzhledem k negativnímu závaznému stanovisku orgánu ochrany přírody a krajiny však stavební úřad nečinil ve věci další správní úkony a žádost zamítl.

2. Žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu brojil odvoláním, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl. Žalovaný požádal nadřízené orgány dotčených orgánů o přezkum závazných stanovisek, která jimi byla potvrzena (závazné stanovisko na úseku územního plánování bylo sice částečně změněno, z věcného hlediska však bylo potvrzeno). Proto také žalovaný napadené rozhodnutí potvrdil.
3. Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasil a domáhal se jeho zrušení. V žalobě namítal, že stavební úřad ve svém rozhodnutí konstatoval, že závazné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny obsahuje určité konkrétní důvody, na jejichž základě tento příslušný dotčený orgán záměr posoudil jako nepřipustný, avšak stavební úřad již v rozhodnutí neuvedl, jaké konkrétní důvody to jsou. Z jeho rozhodnutí lze zjistit jen to, že stavba negativně ovlivňuje krajinný ráz a snižuje estetickou a přírodní hodnotu. Odůvodnění stavebního úřadu je tedy velmi vágní a nevyplývá z něj, jakými úvahami se dotčený orgán řídil. Již v odvolání namítal, že se stavební úřad spokojil s konstatováním, že závazné stanovisko je povinen ctít. V odvolání též namítal, že z obsahu uvedeného závazného stanoviska není zřejmé, jaké estetické a přírodní hodnoty orgán ochrany životního prostředí zastává. Není v něm uvedeno, jaký správní orgán vyhlásil přírodní park Sovinecko a z čeho dotčený orgán usoudil, že žalobcův záměr do něj spadá. Závazné stanovisko rovněž neuvádí, jaký krajinný ráz by měl být zachován. Žalovaný se pak nezabýval námitkou týkající se toho, že v okolí záměru existují jiné stavby oplocení, které nebyly podrobeny kritice.
4. Dále žalobce namítal, že stavební úřad porušil jeho právo na to, aby se mohl seznámit s podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Stavební úřad mu totiž neposkytl možnost seznámit se s obsahem závazného stanoviska orgánu územního plánování a žalobce se tak k němu nemohl vyjádřit. Není ani zřejmé, proč si jej opatřoval, když žádost zamítl na základě závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny. Žalovaný tento postup nesprávně aproboval. Žalovaný pochybil také v tom, že své rozhodnutí založil nejen na potvrzujícím stanovisku nadřízeného orgánu na úseku ochrany přírody a krajiny, ale i na potvrzujícím závazném stanovisku nadřízeného orgánu územního plánování. Žalovaný vůbec neměl závazné stanovisko na úseku územního plánování přezkoumávat pomocí nadřízeného dotčeného orgánu.
5. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a uvedl, že sám žalobce v odvolání navrhl, aby byla závazná stanoviska dotčených orgánů přezkoumána nadřízenými orgány. K novým podkladům se mohl vyjádřit, ale svého práva nevyužil. K námitce nevypořádání odvolací námitky týkající se jiných staveb oplocení v lokalitě, žalovaný uvedl, že orgány ochrany přírody se jí zabývaly a uvedly k ní, že v lokalitě se nacházejí jen drátěné ploty, resp. oplocení z oborového pletiva. Jedná se tedy o stavby nesrovnatelné s nyní řešeným záměrem. Stavby

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

na fotografiích č. 2 a 3 se nachází v zastavěném území obce, kde se zásah do krajinného rázu neposuzuje.

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud rozhodl bez jednání dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
7. Ze správního spisu soud zjistil, že stavební úřad žalobcovu žádost zamítl podle § 149 odst. 6 správního řádu s odůvodněním, že obdržel negativní závazné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny ze dne 3. 10. 2022. Ke konkrétním důvodům, které vedly k zamítnutí žádosti stavební úřad uvedl, že se zabýval úplností, určitostí a srozumitelností uvedeného závazného stanoviska, jakož i tím, zda se správní orgán příslušný k vydání závazného stanoviska nedopustil zjevného skutkového nebo právního pochybení. Tyto vady však neshledal. Dále uvedl, že toto stanovisko obsahovalo popis posuzovaného záměru, byly v něm uvedeny podklady a dokumenty, z nichž dotčený orgán vycházel a obsahovalo určité konkrétní důvody, na jejichž základě posoudil dotčený orgán záměr jako nepřipustný. Dotčený orgán tak řádně odůvodnil, proč záměr negativně ovlivňuje krajinný ráz prostředí a že snižuje estetické hodnoty. Pozemky dotčené záměrem jsou součástí přírodního parku Sovinecko vyhlášeného v roce 1994 s cílem zachovat ráz krajiny typický soustředěnými přírodními, estetickými a krajinnými hodnotami. Dále uvedl, že zásah do krajinného rázu je nutné vždy hodnotit individuálně (str. 4 a 5 rozhodnutí stavebního úřadu).
8. Žalovaný v řízení nechal dle § 149 odst. 7 správního řádu přezkoumat závazné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny a rovněž závazné stanovisko orgánu územního plánování, přičemž v napadeném rozhodnutí uvedl, že stanovisko orgánu ochrany přírody bylo potvrzeno závazným stanoviskem nadřízeného orgánu ze dne 17. 3. 2023, č. j. KUOK 76766/2023. V jeho odůvodnění se nadřízený orgán ztotožnil s úvahami dotčeného orgánu a konstatoval, že se řádně zabýval všemi zákonnými hledisky. Dále žalovaný poukázal na to, že závazné stanovisko orgánu územního plánování bylo závazným stanoviskem nadřízeného orgánu ze dne 19. 6. 2023, č. j. KUOK 51961/2023 změněno dle odůvodnění, avšak výrok zůstal nezměněn. V odůvodnění nadřízený orgán uvedl, že záměr je rozporný s Politikou územního rozvoje ČR, se Zásadami územního rozvoje Olomouckého kraje (odst. 5.1, 5.4 a 78.2), územním plánem obce Řídeč (kapitola 5.1) a je v rozporu s cíli a úkoly územního plánování. K obsahu odvolání žalovaný uvedl, že konkrétní důvody, které vedly dotčený orgán k vydání stanoviska, musí být obsaženy v jeho odůvodnění a že správní orgán, který řízení vede, je jím vázán. Stavební úřad nemusel v rozhodnutí uvést konkrétní důvody negativních závazných stanovisek. Naopak pokud by to učinil nevhodným způsobem, tj. učinil by vlastní hodnocení veřejných zájmů chráněných zvláštními právními předpisy, případně částí stavebního zákona upravující územní plánování, mohl by se dopustit činnosti, k níž není věcně příslušný. Odvolací námitky směřují vůči obsahu závazných stanovisek, žalovaný není věcně příslušný k jejich věcnému posouzení. Tyto posoudily nadřízené orgány dotčených orgánů (str. 5 až 8 napadeného rozhodnutí).
9. Ustanovení § 68 odst. 3 věta první správního řádu stanoví, že *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*

10. Z ustálené judikatury NSS vyplývá, že z odůvodnění správního rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (viz např. rozsudky NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71 nebo ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o oprávněm prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů (srov. např. rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo též ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45).
11. Podle § 149 odst. 1 správního řádu platí, že *závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.* Odst. 2 dále stanoví, že *závazné stanovisko obsahuje závaznou část a odůvodnění. V závazné části dotčený orgán uvede řešení otázky, která je předmětem závazného stanoviska, ustanovení zákona, které zmocňuje k jeho vydání a další ustanovení právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. V odůvodnění uvede důvody, o které se opírá obsah závazné části závazného stanoviska, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen.*
12. Závazná stanoviska vydávaná dotčenými orgány představují odbornou pomoc pro správní orgán, který vede řízení, a to ohledně otázek, v nichž disponují dostatečnými znalostmi a kompetencemi. Správní orgán, který vede řízení, je vydaným závazným stanoviskem dotčeného orgánu při vydání vlastního rozhodnutí vázán a nemůže se od něj odchýlit, neboť by překročil rozsah pravomocí, které mu zákon svěřuje. I přes svou závaznost představuje závazné stanovisko pouhý podklad pro vydání rozhodnutí. Správní orgán, který vede řízení, je oprávněn (a zároveň i povinen) zabývat se úplností, určitostí a srozumitelností závazného stanoviska, jakož i tím, zda se dotčený orgán nedopustil zjevného skutkového nebo právního pochybení (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 2. 2014, č. j. 30 A 57/2012-84 nebo rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2016, č. j. 4 As 17/2016-44). Nemá však prostor k tomu, aby sám hodnotil věcnou stránku závazného stanoviska. Pokud by správní orgán, který vede řízení, věcné námitky směřující proti obsahu závazného stanoviska sám posoudil, zatížil by řízení podstatnou vadou (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63, č. 2167/2011 Sb. NSS).
13. Pokud však účastník řízení poukazuje na konkrétní skutečnosti, které zpochybňují některé závěry obsažené v závazných stanoviscích, musí se s těmito tvrzeními stavební úřad důkladně zabývat. Vlastní existence stanovisek dotčených orgánů nezbavuje stavební úřad jeho základní povinnosti učinit finální závěr a rozhodnutí. Předložená stanoviska mu k tomu mají pomoci a jeho rozhodování ulehčit. Nejsou však sama o sobě kritériem, které by bez dalšího poukazovalo na nedůvodnost předložených námitek. Pouhý odkaz na tato stanoviska a rozličná vyjádření jiných správních orgánů není dostatečný a v žádném případě nemůže nahradit vlastní uvážení stavebního úřadu a posouzení předložených námitek účastníků řízení po stránce věcné, byť za pomoci vydaných stanovisek případně i jiných

vyjádření dotčených orgánů. V opačném případě by se role stavebního úřadu v podstatě zredukovala toliko na sběr odborných vyjádření obsažených v jednotlivých stanoviscích. Vypořádání námitek účastníků proti závaznému stanovisku pouhým odkazem na závazné stanovisko dotčeného orgánu je s těmito požadavky rozporné (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 As 25/2009-163).

14. Obdobně se NSS vyjadřuje také ke způsobu vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku. Lze odkázat např. na rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2020, č. j. 8 As 240/2019-69, odst. 25, ve kterém shrnul dosavadní judikaturu k této otázce. NSS konkrétně uvedl, že *v případě, že je ve věci vydáváno potvrzující stanovisko, není dostatečné, aby na odvolací námítce směřující proti původnímu závaznému stanovisku reagovalo potvrzující stanovisko, které je pouze podkladem pro rozhodnutí. Jeho „účelem je zajistit, aby odvolací námítce, které směřují proti závaznému stanovisku dotčeného orgánu, podléhaly odbornému posouzení ze strany orgánu nadřízeného dotčenému orgánu, který na rozdíl od odvolacího orgánu disponuje odpovídajícími znalostmi. (...) Obdobně jako správní orgán prvního stupně je vázán závazným stanoviskem dotčeného orgánu, je i odvolací orgán vázán stanoviskem orgánu nadřízeného dotčenému orgánu a nemůže se od něj odchýlit. To samozřejmě nemění nic na skutečnosti, že konečné rozhodnutí o odvolání náleží odvolacímu orgánu a přezkumné stanovisko orgánu nadřízeného dotčenému orgánu je pouze podkladem pro vydání rozhodnutí o odvolání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, čj. 5 As 56/2009-63, č. 2167/2011 Sb. NSS, na který odkazoval již krajský soud v napadeném rozsudku). Za řádné vypořádání odvolacích námitek lze považovat reprodukci jejich vypořádání, které je obsaženo v potvrzujícím závazném stanovisku. Je však nadbytečné, aby žalovaný zaujímal vlastní stanovisko k takto reprodukovánému posouzení odvolacích námitek směřujících proti obsahu závazného stanoviska (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, čj. 5 As 25/2020-33). Tím není nijak dotčen požadavek na to, aby potvrzující závazné stanovisko na odvolací námítce směřující proti obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu přiměřeným způsobem reagovalo a samo tak dostalo požadavkům na přezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, čj. 9 As 140/2019-22). Zákonnost závazného stanoviska přezkoumávají v plné míře správní soudy v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu na něm založenému (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, čj. 2 As 75/2009-113, č. 2434/2011 Sb. NSS).*
15. Krajský soud se s prezentovanými názory plně ztotožňuje a má za to, že je lze vztáhnout i na nyní řešenou věc, a to nejen na rozhodnutí žalovaného, ale i rozhodnutí stavebního úřadu. I správní orgán I. stupně je totiž povinen v rozhodnutí uvést důvody svého rozhodnutí a vypořádat se s námitkami účastníků (srov. § 68 odst. 3 správního řádu).
16. Krajský soud plně souhlasí s žalobcem, že stavební úřad ve svém rozhodnutí v podstatě jen uvedl, že orgán ochrany přírody měl nepochybně důvody pro to, aby záměr žalobce označil za nepřípustný z hlediska zásahu do krajinného rázu. Konkrétní důvody však z rozhodnutí stavebního úřadu vskutku nevyplývají. Stavební úřad měl odůvodnění závazného stanoviska orgánu ochrany přírody převzít do svého odůvodnění.
17. V tomto směru lze poukázat na § 12 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů dle něž platí, že *krajinný ráz, kterým je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti, je chráněn před činnostmi snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásahy do krajinného rázu, zejména umísťování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

krajině. Smyslem rozhodování orgánu ochrany přírody podle citovaného ustanovení je ochrana krajinného rázu před těmi činnostmi, které do něj zasahují tak, že snižují jeho estetickou či přírodní hodnotu nebo harmonické měřítko či vztahy v krajině. Aby mohl orgán ochrany přírody souhlas k umístění nebo povolení stavby udělit, musí posoudit dvě dílčí otázky: za prvé, zda posuzovaná činnost může snížit či změnit krajinný ráz (tj. zejména přírodní, kulturní a historickou charakteristiku určitého místa či oblasti), a - pokud je odpověď na tuto otázku kladná - za druhé, zda taková změna či snížení nevylučují zachování kulturních dominant krajiny a harmonické měřítko a vztahy v krajině (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 1 As 17/2004-41). V důsledku toho, že stavební úřad odůvodnění závazného stanoviska orgánu ochrany přírody nepřevzal do svého rozhodnutí, zůstalo jeho rozhodnutí prosto úvah, které by dle uvedeného měly být v rozhodnutí obsaženy.

18. Jeho pochybení mohl napravit žalovaný, ale ten ve vztahu k oběma závazným stanoviskům toliko konstatoval jejich výsledek, aniž by uvedl jakékoliv konkrétní důvody, které by tento výsledek odůvodnily. Názor žalovaného, že stavební úřad (a tedy ani on sám) nemusel reprodukovat důvody obsažené v závazných stanoviscích, je dle výše uvedeného chybný. Žalovaný tedy měl důvody závazných stanovisek vztáhnout do odůvodnění vlastního rozhodnutí. Navíc soudu je z úřední činnosti známo, že žalovaný a jiné správní orgány tak běžně činí a odůvodnění závazných stanovisek zkopírují do vlastních rozhodnutí. Pouhé převzetí důvodů závazného stanoviska rozhodně nepředstavuje jeho hodnocení. Žalovaný se s ohledem na svůj právní názor nezabýval ani odvolacími námitkami a toliko konstatoval, že se jimi zabývaly nadřízené orgány dotčených orgánů. Takové vypořádání námitek však není dostatečné.
19. Krajský soud si je vědom toho, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být *vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno* (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Právě o takový případ se v této věci jedná. Z rozhodnutí stavebního úřadu ani z napadeného rozhodnutí nelze zjistit, jaké konkrétní důvody vedly k zamítnutí žádosti, tj. z jakých konkrétních důvodů záměr žalobce představuje negativní zásah do krajinného rázu a z jakých konkrétních důvodů je jeho záměr rozporný s Politikou územního rozvoje, územně plánovací dokumentací a cíli úkoly územního plánování. Přitom jsou to právě rozhodnutí správních orgánů, která jsou předmětem soudního přezkumu. Rovněž je důvodná námitka týkající se nevypořádání odvolací námítky, což je dalším důvodem způsobujícím nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného.
20. Podle § 36 odst. 3 věta první správního řádu platí, že *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal*.
21. Smyslem citovaného ustanovení je zajistit, aby měl účastník možnost znát všechny podklady, které byly při rozhodování v jeho věci užity, a vyjádřit se k nim. Dané ustanovení není omezeno pouze na řízení před správním orgánem I. stupně. Jestliže odvolací správní orgán v odvolacím řízení doplní správní spis o další podklady rozhodnutí, je jeho povinností o tom účastníka řízení zpravit a dát mu možnost vyjádřit se k těmto podkladům (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 2. 2009, č. j. 3 As 43/2008-235, a ze dne 7. 10. 2009, č. j. 6 As 24/2009-80).

22. Stavební úřad vskutku nedal žalobci možnost vyjádřit se k závaznému stanovisku orgánu územního plánování ze dne 5. 12. 2022. Avšak v tomto případě se nejedná o vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Stavební úřad předmětné stanovisko totiž jako podklad pro své rozhodnutí nepoužil. Žalovaný nepochybil, když předmětné závazné stanovisko nechal přezkoumat nadřízeným orgánem postupem dle § 149 odst. 7 správního řádu. Žalobce proti němu brojil v podaném odvolání námitkami. Jinou možnost žalovaný neměl. Žalovanému nic nebránilo v tom, aby stanoviska orgánů územního plánování použil jako podklad rozhodnutí, i když tak neučinil stavební úřad. Žalobce měl možnost se k nim vyjádřit v průběhu odvolacího řízení, leč neučinil tak. Tuto námitku tedy soud považuje za nedůvodnou.
23. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud podle § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
24. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení zcela úspěšný, proto mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč. Dále spočívají v odměně advokáta za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení a podání žaloby) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Odměna za jeden úkon činí dle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu 3 100 Kč, tj. celkem 6 200 Kč. K tomu náleží advokátovi žalobce náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za úkon právní služby dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, tj. celkem 600 Kč. Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, náleží mu také náhrada za DPH ve výši 21 % počítaná z částky 6 800 Kč. Celkové náklady každého z žalobců činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 10. července 2024

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu